

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 3183/2021
15.06.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић и Драгане Бољевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., кога заступа Десимир Караматраковић адвокат из ..., против туженог „РОСА“ д.о.о Суботица, кога заступа Мирјана Варга адвокат из ..., ради поништаја решења о отказу уговора о раду, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 603/21 од 01.06.2021. године, на седници одржаној 15.06.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 603/21 од 01.06.2021. године.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова поступка по ревизији.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 603/21 од 01.06.2021. године одбијена је жалба тужиоца и потврђена пресуда Основног суда у Суботици П1 808/19 од 14.10.2020. године којом је одбијен тужбени захтев за поништај решења туженог број 425/2019 од 02.09.2019. године о отказу уговора о раду тужиоцу и за накнаду штете од 300.000,00 динара са законском затезном каматом од подношења тужбе до исплате (став први изреке), а тужилац обавезан да накнади туженом трошкове поступка у износу од 70.500,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате (став други изреке).

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужени је дао одговор на ревизију.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. Закона о парничном поступку Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр.72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14, 87/18, 18/20, 10/23), Врховни суд је утврдио да је ревизија неоснована.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни суд пази по службеној дужности, а нема ни других битних повреда из члана 374. став 1. учињених у поступку пред другостепеним судом који би могли представљати дозвољени ревизијски разлог.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је засновао радни однос на неодређено време код туженог, на пословима ..., по основу уговора о раду од 24.06.2019. године почев од 25.06.2019. године. Посао ... је да брине о возилу, о документацији и о терету који превози и да с тим у вези поштује све законске одредбе

које подразумевају и обавезу возача да се јави диспечеру по повратку из иностранства. Приликом пута у ..., на возилу којим је управљао тужилац пукла је десна предња гума, а при повратку (у петак 09.08.2019. године) и резервна гума у ... (том приликом је, на позив тужиоца, непосредно претпостављени диспечер донео гуму тужиоцу ради замене). Тужилац се вратио у Србију сутрадан (10.08.2019. године), контактирао техничара унутрашњег транспорта који га је позвао да дође ради договора око накнаде штете за гуме након чега је тужилац, сматрајући да није крив, позвао претпостављеног и саопштио му да прекида радни однос. Тужилац се после 10.08.2019. године није појавио на послу и није завршио туру (требало је да после паузе по повратку из ... оде на истовар у и на царињење у ...), нити се на посао јавио 12.08.2019. године. Пошто никог није обавестио о разлозима недоласка на посао, нити је доставио потврду о привременој спречености за рад а није ни доставио писани отказ уговора о раду, 15.08.2019. године је његов претпостављени поднео директору туженог пријаву о изостанку тужиоца са посла у периоду од 12. до 15. августа 2019. године. Према евиденцији присутности запослених на послу за тужиоца су забележени неоправдани изостанци радним данима од понедељка до петка за период од 12. августа до 02. септембра 2019. године. Тужени је 15.08.2019. године писаним путем упозорио тужиоца о постојању разлога за отказ уговора о раду у коме је навео да тужилац од 12.08.2019. године не долази на посао, а да разлог недоласка није оправдао ни на који начин, пропустио је да достави потврду о привременој спречености за рад, чиме је повредио радну обавезу из чл. 179. став 2. тачка 5. Закона о раду и 45. став 1. тачка 20. Правилника о раду, и прекршио радну дисциплину из разлога из чл. 179. став 3. тачка 2. Закона о раду и 46. став 1. тачка 2. Правилника о раду. Упозорење је достављено тужиоцу који је 29.08.2019. године упутио допис туженом (који га је примио 30.08.2019. године), наводећи да су нетачни наводи из упозорења јер сматра да није крив за насталу штету и накнаду штете за гуме због чега није долазио на посао, и тражио од туженог повраћај документације. Решењем од 02.09.2019. године тужиоцу је отказан уговор о раду због повреде радне обавезе из чл. 179. став 2. тачка 5. Закона о раду и 45. став 1. тачка 20. Правилника о раду и непоштовања радне дисциплине из чл. 170. став 3. тачка 2. Закона о раду и 46. став 1. тачка 2. Правилника о раду, јер је у непрекидном временском континуитету од 12. августа до 02. септембра 2019. године изостао са посла, а разлог изостанка није оправдао, нити је доставио (он или чланови његовог домаћинства) потврду о евентуалној привременој спречености за рад. Радни однос је престао тужиоцу са 02.09.2019. године.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, правилно су нижестепени судови применили материјално право када су одбили тужбени захтев тужиоца, правилно закључујући да је испуњен отказни разлог из члана 179. став 2. тачка 5. Закона о раду („Службени гласник РС“, бр. 24/05, 61/05, 54/09, 32/13, 75/14, 13/17-одлука УС, 113/17, 95/18 аутентично тумачење), којим је послодавац овлашћен да откаже уговор о раду запосленом који својом кривицом учини повреду радне обавезе, и то ако учини другу повреду радне обавезе утврђене општим актом односно уговором о раду, а која је повреда прописана чланом 45. став 1. тачка 20. Правилника о раду туженог, као и отказни разлог из става 3. тачка 2. истог члана, којим је послодавац овлашћен да откаже уговор о раду запосленом који не поштује радну дисциплину и то ако не достави потврду о привременој спречености за рад у смислу члана 103. овог закона, а која повреда је прописана чланом 46. став 1. тачка 2. Правилника о раду.

Неосновани су ревизијски наводи да тужени није ценио наводе из тужиочевог изјашњења на упозорење, те да због тога наводно није испоштована процедура. Према правилном утврђењу нижестепених судава, поступак спровођења отказа уговора о раду

спроведен је сагласно одредбама Закона о раду - тужиоцу је, у законом дозвољеном року, дато упозорење на постојање разлога за отказ уговора о раду које је садржало основ за давање отказа, чињенице и доказе који указују на то да су се стекли услови за отказ, што тужилац, наводом да није крив за штету због пуцања гума, није ни оспорио, а решење о отказу уговора о раду донето је на основу тог упозорења и описа чињења, односно нечињења тужиоца у предметном периоду, из чега је правилан закључак да су постојали оправдани разлози за отказ уговора из чл. 179. став 2. тачка 5. и став 3. тачка 2 Закона о раду, утврђени општим актом туженог као послодавца.

У спору из радног односа суд цени законитост решења са становишта правилне примене материјалног права, повреде правила поступка и чињеничног стања оспореног решења. Према томе, како су у конкретном случају утврђене чињенице које представљају повреду радне обавезе кривицом тужиоца и непоштовање радне дисциплине утврђених Правилником о раду туженог на којима је, између осталог, засновано оспорено решење, које је донето у законом прописаном поступку уз поштовање дозвољених рокова, то су неосновани наводи ревизије о погрешној примени материјалног права.

У конкретном случају, тужилац је у наведеном периоду учинио неправилности у раду недолазећи на посао у радне дане без оправдања, и све је то, супротно наводима ревизије, прецизно описано (време и начин извршења односно неизвршења) како у упозорењу тако и у решењу о отказу уговора о раду. Такво понашање тужиоца јесте несавесно и немарно, односно понашање са крајњом непажњом у вршењу радних обавеза, како су правилно закључили нижестепени судови, што решење о отказу чини законитим (постоји и наведена је противправна радња запосленог и његова кривица за ту радњу у степену намере или крајње непажње, уз прецизно навођење одредаба интерних аката противно којим тужилац поступао). Околност на коју се ревизијом указује да је у решењу наведено да се тужилац није изјаснио на упозорење (јер он суштински и није оспорио да не долази на посао неоправдано) није од утицаја на његову законитост, правилност и сагласност са међународним актима односно одредбом члана 7. Конвенције број 158 Међународне организације рада на коју се ревизијом неосновано указује.

Из наведених разлога, Врховни суд је одлучио као у изреци, на основу члана 414. став 1. Закона о парничном поступку.

Одлука о захтеву туженог за накнаду трошкова поступка по ревизији донета је применом члана 165. став 1. у вези с чланом 154. ЗПП, јер по оцени Врховног суда трошкови одговора на ревизију нису били нужни.

Председник већа-судија
Бранислав Босиљковић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић